

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 83/10
Λουξεμβούργο, 13 Σεπτεμβρίου 2010

Απόφαση στην υπόθεση T-193/06
Télévision française 1 SA (TF1) κατά Επιτροπής

Το Γενικό Δικαστήριο απορρίπτει την προσφυγή που υπέβαλε η εταιρία TF1 προς ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής του 2006 περί εγκρίσεως των γαλλικών ενισχύσεων προς στήριξη της κινηματογραφικής και ραδιοτηλεοπτικής παραγωγής

Η TF1 δεν απέδειξε ότι η απόφαση αυτή την αφορούσε ατομικά

Η επίμαχη γαλλική ρύθμιση περιλαμβάνει μέτρα για την ενίσχυση της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής. Πρόκειται, αφενός, περί μηχανισμών στηρίξεως των παραγωγών τους οποίους χρησιμοποιεί το Centre national de la cinématographie (Εθνικό Κέντρο Κινηματογραφίας – CNC). Η χρηματοδότηση των εν λόγω μηχανισμών αντλείται, μεταξύ άλλων, από τον φόρο επί του κύκλου εργασιών των παρόχων τηλεοπτικών υπηρεσιών. Αφετέρου, στους παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών επιβάλλονται υποχρεώσεις για την πραγματοποίηση επενδύσεων υπέρ της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής.

Οι ως άνω επενδύσεις πρέπει να κατευθύνονται υποχρεωτικώς στην ανεξάρτητη παραγωγή, τουλάχιστον κατά τα δύο τρίτα τους, όσον αφορά τον οπτικοακουστικό τομέα, και τουλάχιστον κατά τα τρία τέταρτά τους, όσον αφορά τον κινηματογραφικό τομέα. Ως ανεξάρτητη παραγωγή ορίζεται η ανεξαρτησία του παραγωγού του έργου έναντι του φορέα που παρέχει τηλεοπτικές υπηρεσίες και χρηματοδοτεί το έργο, με βάση ορισμένα κριτήρια. Μεταξύ των κριτηρίων αυτών είναι η αμοιβαία κατοχή εταιρικού κεφαλαίου ή δικαιωμάτων ψήφου του παραγωγού και του παρέχοντος τις ως άνω υπηρεσίες, καθώς και η συμμετοχή του παρόχου στην πρόσφατη δραστηριότητα του εν λόγω παραγωγού.

Ομοίως, τα μέτρα στηρίξεως της οπτικοακουστικής παραγωγής του CNC πρέπει να ωφελούν τις ανεξάρτητες επιχειρήσεις παραγωγής, η δε έννοια του ανεξάρτητου παραγωγού καθορίζεται κατά τον ίδιο τρόπο όπως στην περίπτωση των υποχρεώσεων για πραγματοποίηση επενδύσεων.

Η Επιτροπή επανειλημμένα ενέκρινε το γαλλικό σύστημα υποστηρίξεως της τηλεοπτικής και οπτικοακουστικής παραγωγής, το 1992 και το 1998. Με την απόφαση της 22ας Μαρτίου 2006¹, η Επιτροπή κήρυξε σύμφωνα προς την κοινή αγορά τα νέα μέτρα οικονομικής στηρίξεως εκ μέρους του CNC υπέρ της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής στη Γαλλία, ενώ θεώρησε ότι οι υποχρεώσεις επενδύσεων δεν συνεπάγονται τη χρησιμοποίηση κρατικών πόρων, οπότε δεν συνιστούν κρατικές ενισχύσεις.

Εκτιμώντας ότι οι τροποποιήσεις των συστημάτων ενισχύσεων στον κινηματογράφο και τον ραδιοτηλεοπτικό τομέα αποτελούν παράνομες κρατικές ενισχύσεις, η εταιρία TF1 άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ζητώντας του να ακυρώσει την απόφαση αυτή της Επιτροπής.

Με τη σημερινή του απόφαση το Γενικό Δικαστήριο εξετάζει το παραδεκτό της προσφυγής της TF1 και επισημαίνει ότι οφείλει να εξακριβώσει αν μπορεί να γίνει δεκτό, εν προκειμένω, ότι η απόφαση της Επιτροπής αφορά ατομικά την TF1.

¹ Απόφαση C(2006) 832 τελικό, της 22ας Μαρτίου 2006, σχετικά με μέτρα ενισχύσεως υπέρ του κινηματογράφου και του οπτικοακουστικού τομέα στη Γαλλία (ενισχύσεις NN 84/2004 και N 95/2004 – France, Régimes d'aide au cinéma et à l'audiovisuel). Η εν λόγω περιληπτική δημοσίευση περιλαμβάνει σύνδεσμο προς την ιστοσελίδα της Επιτροπής όπου και το πλήρες κείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η TF1 δεν απέδειξε επακριβώς με ποιον τρόπο θίγεται ουσιαστικά η ανταγωνιστική θέση της σε σχέση με τους ανταγωνιστές της, παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών και μεγάλους ομίλους οπτικοακουστικών μέσων ενημερώσεως, οι οποίοι είναι δικαιούχοι των επίμαχων μέτρων.

Πρώτον, η TF1 δεν απέδειξε ότι η ανταγωνιστική θέση της θίγεται ουσιαστικά σε σχέση με τους λοιπούς παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών.

Όσον αφορά, πρώτον, τις **υποχρεώσεις πραγματοποιήσεως επενδύσεων**, η TF1 δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα ότι οι λοιποί πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών βαρύνονται με υποχρεώσεις οι οποίες διαφέρουν από αυτές που επιβάλλονται στην ίδια και οι οποίες να είναι ικανές να θίξουν ουσιαστικά την ανταγωνιστική θέση της. Καίτοι, όπως υποστηρίζει, οι δαπάνες της στο πλαίσιο των υποχρεώσεων επενδύσεων υπερβαίνουν εκείνες των ανταγωνιστών της, όπως των σταθμών France 2, France 3 και M6, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει εντούτοις ότι οι πάροχοι αυτοί υπέχουν υποχρεώσεις επενδύσεων ίδιας εκτάσεως με αυτές που υπέχει και εκείνη λόγω εφαρμογής του ίδιου ποσοστού επί του κύκλου εργασιών.

Εξάλλου, το γεγονός ότι, κατά τη γαλλική ρύθμιση, το ποσό που αντιστοιχεί στις υποχρεώσεις προς πραγματοποίηση επενδύσεων υπολογίζεται επί του κύκλου εργασιών του παρόχου τηλεοπτικών υπηρεσιών και όχι με βάση τον σχετικό με τα μεταδιδόμενα προγράμματα προϋπολογισμό, όπως επιτάσσει η οδηγία 89/552, δεν στηρίζει το συμπέρασμα ότι ο ως άνω τρόπος υπολογισμού περιάγει την TF1 σε θέση διαφορετική από αυτή των λοιπών παρόχων τηλεοπτικών υπηρεσιών.

Τέλος, η TF1 δεν απέδειξε πώς ο ορισμός της έννοιας «ανεξάρτητη παραγωγή» που προβλέπει η γαλλική ρύθμιση –που σημαίνει ιδίως ότι ο παραγωγός πρέπει να είναι ανεξάρτητος από τον πάροχο τηλεοπτικών υπηρεσιών που έχει παραγγείλει το σχετικό έργο– την περιάγει σε διαφορετική κατάσταση έναντι εκείνης των άλλων παρόχων τηλεοπτικών υπηρεσιών, όσον αφορά τη δυνατότητα αναπτύξεως της παραγωγικής δραστηριότητάς της.

Στη συνέχεια, όσον αφορά τα εκ μέρους του **CNC μέτρα στηρίξεως**, που χρηματοδοτούνται ιδίως μέσω της εκ μέρους των παρόχων τηλεοπτικών υπηρεσιών καταβολής φόρου ο οποίος υπολογίζεται ως ποσοστό του κύκλου εργασιών τους, η TF1 δεν απέδειξε ότι η ανταγωνιστική της θέση θίγεται ουσιαστικά σε σχέση με τους ανταγωνιστές της.

Δεύτερον, η TF1 δεν απέδειξε ότι η ανταγωνιστική θέση της θίγεται σε σχέση με αυτή των μεγάλων ομίλων οπτικοακουστικών μέσων ενημερώσεως, καθόσον η TF1 δεν προσδιόρισε επακριβώς για ποιους ομίλους πρόκειται ούτε διευκρίνισε επαρκώς τη φύση της ανταγωνιστικής σχέσεως που τη συνδέει με αυτούς.

Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο απορρίπτει την προσφυγή που άσκησε η TF1.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου μπορεί να ασκηθεί αναίρεση, περιοριζόμενη σε νομικά ζητήματα, ενώπιον του Δικαστηρίου, εντός δύο μηνών από της κοινοποίησής της.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή ακυρώσεως αποσκοπεί στην ακύρωση πράξεων των οργάνων της Ένωσης που αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα κράτη μέλη, τα όργανα της Ένωσης και οι ιδιώτες μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Γενικού Δικαστηρίου. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η πράξη ακυρώνεται. Το καθού όργανο της Ένωσης οφείλει να καλύψει το ενδεχόμενο κενό δικαίου που δημιουργεί η ακύρωση της πράξεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Γενικό Δικαστήριο

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το ["Europe by Satellite"](#) 📡 (+32) 2 2964106